

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

J. C.,
bytem K.

proti

žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy,
se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2016, č. j. MHMP 1868169/2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, kterým bylo dne 20. 10. 2016 rozhodnuto tak, že podle ustanovení § 10 odst. 2 písm. b) zákona o právu shromažďovacím, se z důvodu, že v trase pouličního průvodu a ve stejnou dobu se mají podle dříve doručených oznámení konat jiná dvě statická shromáždění a mezi svolavatelem pouličního průvodu a svolavatelem dříve oznámených statických shromáždění nedošlo k dohodě o úpravě doby jejich konání, zakazuje konání pouličního průvodu dne 17. 11. 2016 v době od 14:00 – 18:00 hodin s účelem „*Průvod po shromáždění „Nezapomínáme“*“ s předpokládaným počtem účastníků 2 000 a počtem pořadatelů 50, v trase Hradčanské náměstí - Ke Hradu - Nerudova - Malostranské náměstí (kolem kostela sv. Mikuláše) - Mostecká - U Lužického semináře - Cihelná - park Kosárkovo nábřeží (po chodníku) - Mánesův most - Alšovo nábřeží (nejbližším východem po chodníku) - Platněřská - U Radnice - Malé náměstí - Jilská - Skořepka - Rytířská - Na Můstku, který se měl konat na základě oznámení o konání pouličního průvodu podaného svolavatelem J. C. ze dne 18. 10. 2016.
2. V žalobě žalobce především namítl, že rozhodnutí o zákazu shromáždění bylo vydáno pozdě. Podle ust. § 11 odst. 1 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, o zákazu shromáždění nebo době jeho ukončení rozhodne úřad bezodkladně, nejpozději však do tří pracovních dnů od okamžiku, kdy obdržel platné oznámení. Sám magistrát ve svém odůvodnění připouští, že ohlášení veřejného shromáždění obdržel dne 13. října 2016 v 17:16. Rozhodnutí o zákazu bylo na úřední desku magistrátu vyvěšeno dne 21. října 2017. Rozhodnutí je svolavatelem doručeno jeho vyvěšením na úřední desce. Je tedy naprosto zřejmé, že nebyla dodržena třídenní lhůta na zákaz a magistrát ve věci začal jednat až po pětidenní lhůtě, která je určena případně na opravení nebo zpřesnění shromáždění.
3. Za druhé pak žalobce namítal, že nahlášené shromáždění není v kolizi s žádným shromážděním. Předmětné shromáždění bylo nahlášeno po trase Hradčanské náměstí -> Ke Hradu -> Nerudova -> Malostranské nám. (kolem kostela sv. Mikuláše) -> Mostecká -> U Lužického semináře -> Cihelná -> park Kosárkovo nábřeží (po chodníku) -> Mánesův most -> Alšovo nábřeží (nejbližším východem po chodníku) -> Platněřská -> U Radnice -> Malé náměstí -> Jilská -> Skořepka -> Rytířská -> Na Můstku. Na trase průvodu se tento den nekoná žádné jiné shromáždění. Žalovaný se domnívá, že dochází ke kolizi se shromážděním v místě Klárov a náměstí Jana Palacha. Průvod však těmito ulicemi hlášen nebyl, neboť byl hlášen sousední ulicí U Lužického semináře, resp. Alšovo nábřeží, které s těmito ulicemi jen sousedí a trasa není vedena přes ulice, kde se konají jiná shromáždění. Podle ust. § 1 odst. 2b zákona o právu shromažďovacím úřad shromáždění zakáže též tehdy, jestliže na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeného oznámení konat jiné shromáždění a mezi svolavatelem nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání. Z uvedených skutečností je zřejmé, že ulice Klárov s ulicí U Lužického semináře a ulice náměstí Jana Palacha s ulicí nejsou stejné místo. Zákon neumožňuje zakazovat shromáždění, které by se konalo v blízkosti jiného shromáždění, ale jen na témže místě.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 10. 2016 uvedl, že napadeným rozhodnutím rozhodl pro ochranu nerušeného a pokojného výkonu práva svolavatelů dříve oznámených shromáždění se pokojně shromažďovat dle čl. 19 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, v mezích zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

pozdějších předpisů a související judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný byl nucen rozhodnout o zákazu pouličního průvodu až po vyčerpání všech možností, které by konání žalobcem oznámeného pouličního průvodu umožnily. V důsledku odmítavého postoje žalobce, spočívajícího v nerespektování práva svolavatelů dříve oznámených statických shromáždění pokojně se shromažďovat, nemohl žalovaný ponechat oznámení žalobce bez adekvátní reakce. Tyto své závěry vedoucí k rozhodnutí o zákazu konání pouličního průvodu ze dne 20. 10. 2016 č. j.: 1868169/2016 žalovaný náležitě odůvodnil.

5. K průběhu řízení uvedl, že žalobce dne 13. 10. 2016 v 17:16 hodin podal oznámení o konání pouličního průvodu, které trpělo vadou v popisu trasy průvodu dle ust. § 5 odst. 3 písm. d) zákona o právu shromažďovacím, spočívající ve zmatečnosti oznámené trasy. Žalovaný dne 18. 10. 2016 v 15:53 hodin vyzval žalobce k odstranění vady oznámení, spočívající v nepřesnosti popisu trasy pouličního průvodu a současně jej poučil, že do doby než tyto vady neodstraní, nepůjde dle ust. § 5 odst. 6 zákona o shromažďování o platné oznámení. Na tuto výzvu žalovaného tuto vadu žalobce odstranil podáním dne 18. 10. 2016 v 16:24 hodin a oznámení žalobce tímto okamžikem nabylo platnosti v duchu ust. § 5 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím. Lhůta 3 pracovních dnů pro vydání rozhodnutí o zákazu konání pouličního průvodu podle ust. § 11 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím tak uplynula dne 21. 10. 2016 v 16:24 hodin. Jestliže napadené rozhodnutí ze dne 20. 10. 2016, č. j. 1868169/2016 bylo vyvěšeno na úřední desce žalovaného dne 21. 10. 2016 v 14:37 hodin, pak bylo žalobci oznámeno a doručeno v zákonné lhůtě a žalovaný námitku žalobce o nerespektování zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí odmítl.
6. Dále žalovaný uvedl, že žalobce ve svém podání ze dne 13. 10. 2016 v 12:50 hodin uvedl spornou část trasy průvodu ve znění „- U Lužického semináře - Mánesův most - nám. Jana Palacha – Kaprova“. Po výzvě žalovaného tuto část trasy změnil do podoby „- U Lužického semináře - Cihelná - park Kosárkovo nábřeží (po chodníku) - Mánesův most – Alšovo nábřeží (nejbližším východem po chodníku)“. Změny žalobce dosáhl jen formálně, záměnou místních názvů ulic tak, aby popis trasy průvodu nekolidoval s místy konání dříve oznámených shromáždění jen opticky při letmém porovnání bez znalosti místních podmínek. Mánesův most na levém břehu Vltavy ústí do prostoru parku na Klárově a na pravém břehu Vltavy přes Alšovo nábřeží do prostoru náměstí Jana Palacha. Svolavatel dříve oznámeného oznámení na Klárově s předpokládaným počtem účastníků 1 000 uvedl ve svém oznámení výslovně „celý Klárov“, nikoli jen ulici Klárov, jak se snaží prezentovat žalobce. Je tak nutno o Klárově uvažovat jako o nástupním prostoru na Mánesův most, přičemž místní podmínky technicky vylučují, aby se průvod žalobce dostal na Mánesův most jinudy. Obdobně je nutno uvažovat o náměstí Jana Palacha jako o prostoru přiléhajícím k Mánesovu mostu, ke kterému v této oblasti náleží i část ulice Alšovo nábřeží. Na základě svých poznatků z praxe při výkonu agendy shromažďovacího práva při konání pouličních průvodů má žalovaný za to, že nelze reálně uvažovat o tom, že by žalobce měl nad všemi 2 000 předpokládanými účastníky takovou kontrolu, aby je přiměl dodržet jím zamýšlenou trasu průvodu v kolizních místech v šíři jednotek metrů a aby účastníci jeho průvodu nepronikli mezi účastníky dříve oznámených shromáždění. Průvod žalobce o předpokládaném počtu 2 000 účastníků by tak vešel do bezprostředního kontaktu s 1 000 účastníky shromáždění na Klárově a s 2 000 účastníky shromáždění na náměstí Jana Palacha. V hypotetickém případě, že by se žalobci podařilo chování účastníků průvodu ovládnout natolik, že by Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

průvod dodržel žalobcem úzce vymezenou trasu a prošel úzkým vstupem z parku na Kosárkově nábřeží na Mánesův most a podobně z Mánesova mostu úzkým schodištěm na Alšovo nábřeží, byl by v těchto úzkých místech průvod prakticky zastaven a zdržen dlouhou dobu, než by jimi prošlo všech 2 000 předpokládaných účastníků. Po celou tuto dobu by průvod znemožnil výkon práva pokojně se shromažďovat svolavatelů dříve oznámených shromáždění. Žalovaný proto trval na svém závěru, že takto početný skandující průvod by prakticky znemožnil výkon práva pokojně se shromažďovat, využít svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod svolavatelů dříve oznámených shromáždění, a důvody pro vydání zákazu konání tohoto pouličního průvodu dle zákona o právu shromažďovacím nadále trvají. Navrhl proto, aby soud žalobu proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy o zákazu konání pouličního průvodu ze dne 20. 10. 2016 č. j.: MHMP 1868169/2016 jako nedůvodnou zamítl.

7. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. října 2016, č. j. 8 A 188/2016-53, žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
8. Na základě kasační stížnosti žalovaného rozhodoval ve věci Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 19. prosince 2017, č. j. 9 As 298/2016-24, výše označený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
9. Předně Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku konstatoval, že úvahy městského soudu o možném dřívějším začátku a konci lhůty jsou přezkoumatelné.
10. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že pro posouzení, zda bylo podle § 11 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím rozhodnuto o zákazu opožděně, je zcela zásadní, zda lhůta uvedená v § 5 odst. 6 tohoto zákona je lhůtou pořádkovou nebo propadnou, přičemž konstatoval, že se jedná o lhůtu pořádkovou. Na uplynutí této lhůty totiž zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Její marné uplynutí tak neznamená, že by po lhůtě již nebylo možné ve věci vydat rozhodnutí o zákazu shromáždění dle § 10 odst. 2 písm. b) zákona o právu shromažďovacím, s tím, že tomu, že se jedná o lhůtu pořádkovou, svědčí i to, že je vymezena neurčitým právním pojmem. Městský soud tedy dospěl k nesprávnému závěru, že bylo rozhodnuto o zákazu shromáždění po uplynutí zákonné lhůty 3 pracovních dnů. Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *“[28] V nynějším případě se pojem „neprodleně“ vztahuje k povinnosti stěžovatele upozornit oznamovatele shromáždění na vady jeho oznámení. Při zohlednění lhůty stanovené § 11 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím, která činí 3 pracovní dny pro rozhodnutí o zákazu shromáždění, je zřejmé, že „neprodleně“ bude nutné vykládat v kratším časovém horizontu. Přípustnou se jeví lhůta v rámci hodin či maximálně jednoho až dvou pracovních dnů. Nelze nicméně vyloučit ani zcela výjimečné situace, kdy tato lhůta bude delší. Zejména je možné poukázat na případy vyžadující nestandardní rozsah úkonů ve vztahu k dříve oznámeným shromážděním či ve vztahu k aktuálním a urgentním případům. Za takovou situaci lze považovat i namítanou návštěvu dalajlámy. Lze skutečně předpokládat, že taková událost vyžadovala velký počet úkolů, které nesnesly odkladu a stěžovatel je musel řešit přednostně. Při zohlednění takto výjimečné situace lze připustit i výklad pojmu „neprodleně“ v časovém horizontu 3 pracovních dnů.”*, s tím, že: *“[29] Naopak nelze připustit několikadenní časový horizont pro zaslání upozornění ze strany stěžovatele s poukazem na prodlení vzniklé technickým zpracováváním podání. Takový argument nelze akceptovat jako ospravedlnitelný důvod několikadenní prodlevy při konání úkonů ze strany stěžovatele, neboť tato skutečnost je ovlivnitelná vnitřním organizačním uspořádáním stěžovatele a její případná nedostatečnost nemůže být k tíži oznamovatelům shromáždění. Se stěžovatelem Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.*

pak nelze souhlasit ani v tom ohledu, že takto vzniklé prodlení je neovlivnitelné a důvodné. Zajisté by se jednalo o nedůvodné prodlení, které lze zkrátit vhodnějším a efektivnějším nastavením vnitřních systémů. Zasadit se o zkrácení prodlení je dokonce nutné, neboť správní orgány, jakož i soudy, si musí své vnitřní procesy nastavit tak, aby byly schopny rozhodovat v zákonem stanovených lhůtách. To znamená, že pokud má stěžovatel pro své rozhodnutí stanovenou lhůtu 3 pracovních dnů, musí tomu přizpůsobit rychlost zpracování podání. Soud nepovažuje námitku stěžovatele, že městský soud konal procesní úkony také s prodlením, za přílehavou. Není možné prodlení stěžovatele při vyzvání žalobce odůvodnit ne zcela správným postupem soudu, který má dle § 11 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím stanovenou lhůtu pro rozhodnutí také 3 pracovní dny. Tato lhůta navíc nebyla ze strany městského soudu překročena.”

11. K zákazu později oznámeného shromáždění z důvodu podle § 10 odst. 2 písm. b) zákona o právu shromažďovacím Nejvyšší správní soud uvedl, že shromažďovací právo jako politické právo je zaručeno ústavním pořádkem i mezinárodními dokumenty. Zákon reguluje kolizi dvou shromáždění podléhajících oznamovacímu režimu v daném prostoru a čase. Podle § 10 odst. 2 písm. b) zákona o právu shromažďovacím platilo, že „[ú]řad shromáždění zakáže [...], jestliže b) na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeného oznámení konat jiné shromáždění a mezi svolavateli nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání; nelze-li určit, které oznámení bylo doručeno dříve, rozhodne se za účasti zástupců svolavatelů losováním.“ Pokud dojde k časové a prostorové kolizi dvou oznamovaných shromáždění, měl by příslušný úřad později oznámené shromáždění zakázat, avšak až poté, kdy bude dána možnost svolavatelům, aby se dohodli a došlo tím k odstranění hrozící kolize. Nadto ust. § 8 zák. o právu shromažďovacím umožňuje svolavatelům, aby na základě výzvy úřadu změnil trasu nebo čas tak, aby nedošlo ke kolizi. Tedy zákaz shromáždění jakožto nejcitelnější zásah může mít místo až v případě, když není možný zásah slabší. Nemělo by tedy docházet k fyzickému kontaktu dvou či více shromáždění na stejném místě a ve stejném čase (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2013, čj. 2 As 60/2013-26, č. 3004/2014 Sb. NSS, ze dne 3. 4. 2014, čj. 6 As 123/2013-37, nebo ze dne 31. 8. 2009, čj. 8 As 7/2008-116, č. 1953/2009 Sb. NSS.).
12. Nejvyšší správní soud považoval závěry uvedené v napadeném rozhodnutí žalovaného za akceptovatelné, neboť, jak uvedeno v bodu 34 rozsudku: *“průvod by skutečně procházel oblastmi, na kterých byla dříve ohlášena shromáždění. Trasu průvodu a problematická místa na Klárově a na náměstí Jana Palacha totiž dělí pouhých několik jednotek metrů v podobě silnice protínající oblast Klárova vedoucí přes Mánesův most a následně lemující náměstí Jana Palacha. Je proto zřejmé, že by uvedená shromáždění dělila pouze tato komunikace, kterou není obtížné překonat. Navíc k předpokladu kolize přistoupily i další skutečnosti v podobě názorové neslučitelnosti, množství účastníků a významnosti data.”* Městský soud tedy trasu průvodu a problematická místa posoudil pouze formálně. Závěr soudu o tom, že se průvod s dříve ohlášenými shromážděními bude míjet, není správný, neboť soud nepřihlédl k místním podmínkám na Klárově a na náměstí Jana Palacha, k počtům účastníků ohlášených shromáždění ani k názorové rozpornosti shromáždění a významnosti data konání shromáždění. Nejvyšší správní soud rovněž nedal městskému soudu za pravdu v tom, že by úvahy žalovaného ohledně možné kolize byly čistě hypotetické, neboť je třeba vždy posoudit vznik možného konfliktu na podkladě maximálního množství zjištěných relevantních skutečností. Ačkoliv půjde o závěr, který se do určité míry bude opírat o hypotézy, tyto hypotézy Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

musí mít reálný předobraz.

13. Pokud se týká postupu žalovaného, Nejvyšší správní soud jej označil za souladný se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011 čj. 8 As 15/2011-72, č. 2311/2011 Sb. NSS, neboť poté, co zjistil kolizi ohlášeného průvodu s dvěma dříve oznámenými shromážděními, učinil žalovaný dne 18. 10. 2016 dotaz na svolavatele těchto shromáždění, zda je možná dohoda mezi nimi a žalobcem, a také vyzval žalobce ke změně trasy. Žalovaný tedy nejprve činil úkony, které by umožnily realizaci žalobcova průvodu, a až poté, co dohoda ze strany svolavatelů dříve oznámených shromáždění byla vyloučena a žalobce vyloučil změnu trasy, přistoupil k zákazu shromáždění. Jak Nejvyšší správní soud shrnul v bodu 36 rozsudku: *“Reálně totiž brozil kontakt a možná kolize shromáždění. Změna trasy byla pouze o několik málo metrů, což ve svém důsledku trasu nijak zásadně nezměnilo, nadále by procházela oblastmi dříve oznámených shromáždění. Za takové situace je zřejmé, že kolize všech shromáždění nebyla odstraněna a brozil by zásah do práva pokojně se shromažďovat.”* Závěrem s odkazem na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva, ze dne 21. 6. 1988, *Plattform „Ärzte für leben“ proti Rakousku*, stížnost č. 10126/82, Nejvyšší správní soud uvedl, že lze přisvědčit názoru žalovaného, že veřejná moc musí chránit shromáždění také proti narušování ze strany názorových odpůrců. S odkazem na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva, ze dne 29. 6. 2006, ve věci *Öllinger proti Rakousku*, stížnost č. 76900/01, lze dovodit, že vždy je nutné posoudit aspekt pokojného průběhu později ohlášeného shromáždění. Nejvyšší správní soud uvedl, že v daném případě existovaly důvodné pochybnosti o pokojném průběhu později oznámeného shromáždění, které žalobce ani nijak nevyvracel, a proto žalovaný postupoval správně, když shromáždění žalobce zakázal.
14. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že městský soud vzal v potaz zejména právo žalobce na ochranu shromažďovacího práva, avšak bylo třeba zkoumat toto právo rovněž ve vztahu k dříve ohlášeným shromážděním. Městský soud neposoudil, zda nebude zasaženo do práva svolavatelů dříve oznámených shromáždění a účastníků těchto shromáždění na pokojné shromažďování, s tím, že časový úsek, po který se shromáždění měla mít, nebyl v tomto případě zanedbatelný, hrozil tedy zásah práva pokojného shromažďování. Městský soud měl posoudit právo na pokojné shromažďování jak ve vztahu k žalobci, tak ve vztahu k dříve oznámeným shromážděním.
15. Nesprávným je rovněž závěr městského soudu v tom, zda je možné přesunout řešení případných kolizí či rušení průběhu dříve oznámených shromáždění na policii, neboť v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, čj. 8 As 7/2008-116, č. 1953/2009 Sb. NSS, bylo v bodě [37] uvedeno, že toto možné není, neboť Policie je až poslední pojistkou pro vyřešení kolize bez újmy na zdraví a ohrožení či porušení zákonem chráněných zájmů.
16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). V souladu s § 110 odst. 4 soudního řádu správního Městský soud v Praze, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, neshledal žalobu důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

17. Podle [§ 5 odst. 6 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím](#), ve znění platném do 31. 10. 2016: „*Neuvede-li svolavatel údaje podle odstavce 2 a odstavce 3 anebo jsou-li uvedené údaje neúplné nebo nepřesné, úřad na to svolavatele při osobním předložení oznámení upozorní s tím, že nebudou-li tyto vady odstraněny, nepůjde o platné oznámení. Svolavatel je oprávněn na místě oznámení potřebným způsobem doplnit nebo upravit. Bylo-li oznámení předloženo jiným způsobem, úřad svolavatele na vady neprodleně písemně upozorní. Povinnost svolavatele podle odstavce 1 je splněna, jestliže vady oznámení byly odstraněny ve lhůtě tam uvedeně.*“
18. Podle § 10 odst. 2 písm. b) zákona o právu shromažďovacím, ve znění platném do 31. 10. 2016: „*Úřad shromáždění zakáže též tehdy, jestliže na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeného oznámení konat jiné shromáždění a mezi svolavatelem nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání; nelze-li určit, které oznámení bylo doručeno dříve, rozhodne se za účasti zástupců svolavatelů losováním.*“
19. Podle § 11 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím, ve znění platném do 31. 10. 2016: „*O zákazu shromáždění (§ 10) nebo době jeho ukončení (§ 9) rozhodne úřad bezodkladně, nejpozději však do tří pracovních dnů od okamžiku, kdy obdržel platné oznámení.*“
20. Ze správního spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti: Dne 13. 10. 2016 žalobce zaslal na podatelnu stěžovatele oznámení průvodu obsahující zákonné náležitosti. Tomuto oznámení předcházela emailová korespondence mezi žalovaným a žalobcem ohledně obdobného shromáždění, ve které byl žalobce informován o místech, na kterých již byla dříve ohlášena shromáždění, a se kterými by jeho průvod mohl být v kolizi. Žalobce byl v rámci tohoto předchozího řízení upozorněn, že pokud bude trasa průvodu procházet těmito místy, bude jeho shromáždění zakázáno. Dne 18. 10. 2016 žalovaný požádal svolavatele dříve oznámených shromáždění na Klárově a na náměstí Jana Palacha, aby se vyjádřili k možnosti dohody mezi nimi a žalobcem. Ve stejný den také kontaktoval žalobce s tím, že v uvedené trase jsou nesrovnalosti, pro něž nelze oznámení akceptovat jako platné a vyzval jej k odstranění vad. Opětovně upozornil na kolizi s dříve oznámenými shromážděními a uvedl, že svolavatel shromáždění na náměstí Jana Palacha vyloučil možnost dohody, a že svolavatel shromáždění na Klárově se dosud nevyjádřil. Znovu zmínil možnost zákazu shromáždění dle § 10 odst. 2 písm. b) zákona o právu shromažďovacím, pokud nebude trasa průvodu změněna. Téhož dne v 16:24 žalobce odstranil nesrovnalosti v oznámené trase průvodu a uvedl, že jde o jedinou možnou trasu, přičemž dle katastrální mapy uvedená trasa neprotíná ani náměstí Jana Palacha ani ulici Klárov. Dne 20. 10. 2016 žalovaný obdržel odpověď od svolavatele shromáždění na Klárově, který také vyloučil možnost dohody s žalobcem. Následující den, tedy 21. 10. 2016, konkrétně ve 14:37, žalovaný vyvěsil napadené rozhodnutí na úřední desce.
21. Soud vychází z toho, že platným se oznámení shromáždění stalo dne 18. 10. 2016 v 16:24. Lhůta stanovená v ust. [§ 5 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím](#) je totiž lhůtou pořádkovou, jelikož na její uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Pokud marně uplyne, neznamená to, že by po lhůtě již nebylo možné ve věci vydat rozhodnutí o zákazu shromáždění podle [§ 10 odst. 2 písm. b\) zákona o právu shromažďovacím](#). Nadto tomu, že se jedná o lhůtu pořádkovou, svědčí i to, že je vymezena neurčitým právním pojmem (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2013, čj. [7 As 45/2013-20](#), ze dne 31. 3. 2014, čj. [4 As 173/2013-23](#) či Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, čj. [9 As 114/2011-58](#).). Žalovaný tedy o zákazu shromáždění nerozhodl opožděně.

22. Pokud se týká kolize průvodu s dříve ohlášenými shromážděními, je třeba dát za pravdu žalovanému v tom, že průvod by procházel oblastmi, na kterých byla již dříve ohlášena shromáždění, když trasa průvodu a problematická místa jsou nedaleko od sebe, resp. dělila by je pouze komunikace, kterou není obtížné překonat. Nadto je třeba přihlídnout k názorové neslučitelnosti, množství účastníků a významnosti data, což vše svědčí ve prospěch možného střetu.
23. Pokud se týká postupu žalovaného, ten je třeba označit za správný, neboť poté, co zjistil kolizi ohlášeného průvodu s dvěma dříve oznámenými shromážděními, učinil dne 18. 10. 2016 dotaz na svolavatele těchto shromáždění, zda je možná dohoda, a vyzval žalobce ke změně trasy, tedy nejprve učinil úkony, které by umožnily realizaci žalobcova průvodu, a až poté, co dohoda ze strany svolavatelů byla vyloučena a žalobce vyloučil změnu trasy, přistoupil k zákazu shromáždění. Změna trasy totiž byla pouze o několik málo metrů a bylo zřejmé, že kolize všech shromáždění nebyla odstraněna a hrozil by zásah do práva pokojně se shromažďovat. Dále je třeba konstatovat, že veřejná moc musí chránit shromáždění také proti narušování ze strany názorových odpůrců, přičemž je vždy nutné posoudit aspekt pokojného průběhu později ohlášeného shromáždění. Pokud v daném případě existovaly důvodné pochybnosti o pokojném průběhu později oznámeného shromáždění, které žalobce ani nijak nevyvracel, žalovaný postupoval správně, pokud shromáždění žalobce zakázal.
24. V dané věci je třeba rovněž posoudit, zda nebude zasaženo do práva svolavatelů dříve oznámených shromáždění a účastníků těchto shromáždění na pokojné shromažďování. V dané věci s ohledem na skutečnost, že časový úsek, po který se shromáždění měla míjet, nebyl zanedbatelný, hrozil zásah do práva svolavatelů dříve oznámených shromáždění a účastníků těchto shromáždění na pokojné shromažďování. Dále lze konstatovat, že s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, čj. [8 As 7/2008-116](#), č. [1953/2009 Sb. NSS](#), není možné přesunout řešení případných kolizí či rušení průběhu dříve oznámených shromáždění na policii, neboť ta je až poslední pojistkou pro vyřešení kolize bez újmy na zdraví a ohrožení či porušení zákonem chráněných zájmů.
25. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl, neboť žalovaný o zákazu shromáždění nerozhodl opožděně a správně posoudil možnost kolize později oznámeného shromáždění žalobce ve vztahu k § 10 odst. 2 písm. b) zákona o právu shromažďovacím.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního *a contrario*, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.
27. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [ust. § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního].

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Praha dne 22. února 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.